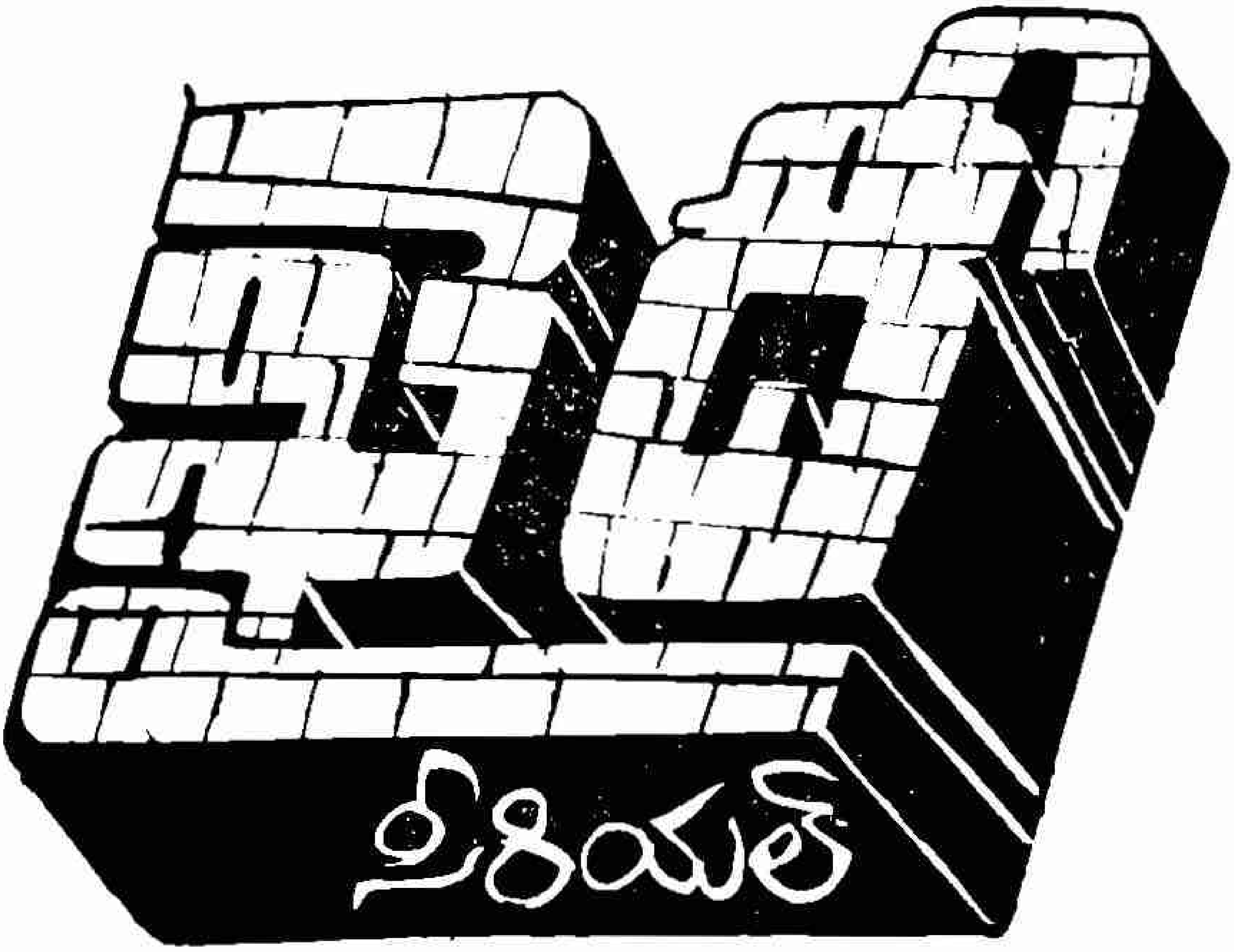

ఐదవ భాగము

"నాకు మాత్రమేం తెలుసు" అంటూ ముందుకు నడిచింది
శ్వేత కంగారు పడ్తూ.

గాలి విసురుగా వీచింది.

కంచె ప్రక్కనున్న ముళ్ళ చెట్టుకొమ్మ వచ్చి నా
మొహకు తగిలింది. మంట మండింది.

"ఆ నైట్‌లో కొండంత సాహసవృత్తాంతం!" అన్నాను
నేను.

"అవును. ఈ టౌనులో ఇంకొ ఒకదిక్కుండే ప్రత్యేకత.
వాంట్లో కొందరు దాడి చేసి వుంటారంటే. ఆపుల ఏదో
పద్ద రహస్యం ఛేదిస్తుంటారు. మనం కూడా కొంతేం
చదువాం" అంది శ్వేత.

నేను ఏ లేకున్నాను. ఒక్కం కదిలే దాటలేదు. కొండు
మెట్లు నడిచాక చిన్న చెక్క బ్రిడ్జిలాంటి అదొక ముక్కలి
కనుపించింది.

"అందులో ఎవరయినా వుండొచ్చు" అన్నాను.

"అక్కడికే వెళ్దాం!" అంది డెల్లా.

ఇద్దరం ముందుకు నడిచాం.

కొయ్యతో తయారుచేసిన ఇంటిముందుకు వెళ్ళాం. పహరా తిరుగుతున్న సైనికుడు కనిపించాడు.

మమ్మల్ని చూడగానే తుపాకీ పైకెత్తాడు.

మారు మాట చెప్పకుండా ఇద్దరం చేతులు పైకెత్తాం.

"ఎవరు మీరు?" ఇంగ్లీషులో అడిగాడు అతను.

మేము ఇండియన్స్మనీ, సముద్రంలో తుఫానులో చిక్కుకుని మా నౌక మునిగిపోయిందనీ, మేము ఈదుకుంటూ ఈ దీవికి చేరుకున్నామనీ చెప్పాము.

అతను దగ్గరకు రమ్మన్నాడు.

మాట్లాడకుండా అడుగులో అడుగు వేసుకుంటూ వెళ్ళాం.

విజిల్ తీసి ఊదాడు. లోపల్నుండి నలుగురు సిపాయిలు వచ్చి మమ్మల్ని చూసి బిక్కమొహం వేశారు. పహరా కాస్తున్న జవానేదో భాషలో చెప్పాడు వాళ్ళకు. అతను ఏం చెప్పిందీ మా కర్థంకాలేదు.

నలుగురు మా దగ్గరకొచ్చి, మమ్మల్ను పెడరెక్కలు విరిచి పట్టుకొని లోనికి తీసుకెళ్ళారు.

లావుపాటి కర్ర తలుపు తెరిచి, గదిలాంటి చీకటి గుయ్యారంలోకి మమ్మల్నిద్దర్నీ త్రోసి తలుపుమూశారు.

"బ్రతికాం!" అంది డెల్లా తలుపు మూయగానే.

"కాదు! చచ్చాం!!" అన్నాను నేను.

"ఏం? ఎందుకలాగంటున్నావ్?"

"ఇంకేమనాలి. మన మాటలు వాళ్ళకు అర్థమయినట్లు లేదు. మనల్ని ఎవరో విరోధులనుకుని తెచ్చి బంధించారు. వాళ్ళ భాష నా కర్థంకాలేదు" అన్నాను నేను.

"అది ఏ భాషో నా కరక్కాలేదు. కానీ వాళ్ళకు ఇంగ్లీషు తెలుసు. నువ్వు చెప్పింది వాళ్ళకు అర్థమయింది" అంది డెల్లా.

"అని నీకెలా తెలుసు."

"పహరా జవాను చెప్పాడుగా."

తలుపు తెరచుకుంది. ఒక జవాను లోనికొచ్చి మమ్మల్నిద్దరినీ వెంట రమ్మన్నట్లు సైగ జేశాడు.

ఇద్దరం లేచి అతని వెంట వెళ్ళాం. హాలులాంటి ముందరి గదిలోంచి పైకి కర్ర మెట్లున్నాయి. అతను ముందు ఎక్కాడు, వెనుక మేము వెళ్ళాం. మెట్లు చివర్నవున్న విశాలమైన గదిలో ఆరడుగుల ఆజానుబాహు విగ్రహం అటూ ఇటూ పచార్లుచేస్తూ కనుపించింది.

అతని కళ్ళు చింతనిప్పుల్లా ఎర్రగా మండుతున్నాయి. నడుంకున్న తోలుబెల్టుకు రెండు రివాల్వరు కేస్లున్నాయి. చేతిలో చిన్న పేము బెత్తం వుంది. దాని తలవేపు లావుపాటి ఉక్కుగుండు బిగించి వుంది. రెండో వేపు సూదిలా, కూచిగా వుంది.

"కమ్ ఇన్!" సింహంలా గర్జించాడతను.

ఇద్దరం లోనికివెళ్ళి నిలబడ్డాం.

"హౌ డిడ్ యు కమ్ టు దిస్ ఐలండ్!" అడిగాడు కోపంగా అతను ఇంగ్లీషులో.

జరిగిందంతా పూసగ్రుచ్చినట్లు చెప్పాను.

డెల్లాను చూసి దగ్గర కొచ్చాడు. ఆమెను ఆపాదమస్తకం పరిశీలనగా చూశాడు. "నువ్వు అమెరికన్ వా?" అడిగాడు.

"కాదు! ఆస్ట్రియన్ నేను. మా అమ్మ ఆస్ట్రియాలోనే పుట్టిపెరిగింది. కానీ మా నాన్న అమెరికన్ అని అమ్మ

చెప్పేది. వార్ సర్వీస్‌లో మా దేశం వచ్చారట. నేను పుట్టగానే యుద్ధం ముగిసింది. ఆయన వెళ్ళిపోయారట. అంతే! ఆయన్ని నేను చూడలేదు" అంది డెల్లా.

"మీరు షిప్‌లో రాలేదు. అరేబియన్ సీలో వున్న మా జలాంతర్గామి, సముద్రంలో ఏ షిప్ కూడా తుఫానులో చిక్కుకున్నట్లు మాకు వార్త పంపలేదు. మీరు గూఢచారులు. ఇక్కడ మేము రహస్యంగా దాచివుంచిన అణ్వస్త్రాలకు సంబంధించిన రహస్యాలను తెలుసుకోని వీలైతే ఈ సీక్రెట్ బేస్‌ను తగులబెట్టేందుకు వచ్చారు. అవునా?" అడిగాడు అతను.

బార్బ్‌డ్ వైర్ ఫెన్సింగ్, అందులో కరెంటు వుండటం, అన్నీ గుర్తొచ్చాయి నాకు. అప్పటి నా ప్రశ్నలకు ఇప్పటి ఈ సైనికాధికారి ప్రశ్నలే జవాబు చెప్పాయి.

ప్రపంచంలోనే వున్న రెండుఅగ్రరాజ్యాల కూటమిలో ఒక కూటమికి సంబంధించినదీ స్థావరం. నన్ను తన ప్రత్యర్థి పంపిన గూఢచారిగా అతను అనుమానించడాన్నిబట్టి, నాకు కాస్త భయం పుట్టింది.

డెల్లా మాట్లాడకుండా నిలుచుంది.

మరో ఇద్దరు జవాన్లను పిలిపించి మా బట్టలు ఊడదీయించాడు. టార్చిలైటు పెట్టి దేనికోసమో మా వొళ్ళంతా వెతకసాగాడు. ఆపరిస్థితిలో డెల్లాను వివస్త్రగా చూడటం కష్టంగా వుంది. అయినా చెయ్యగలిగిందేమీ లేక నోరు మూసుకున్నాను.

"ఏమిటి వెతుకుతున్నారు?" అడిగాను నేను.

"మీ కూటమిలోని గూఢచారులకు శరీరంమీద ఐడెంటిఫికేషన్ తెలిపే ముద్రలుంటాయి. వాటికోసం వెతికాను" అన్నాడతను.

"కనుపించాయా?" డెల్లా అడిగింది. అండర్ వేర్

తొడుక్కొని, 'జి' స్ట్రింగ్ లాక్కుంటూ.

"లేదు!"

"మేముకాదు మొగ్రో అంటే మీరు అనుమానిస్తున్నారు. మాకు రాజ్యాలతోనూ, రాజ్య కూటాలతోనూ, రాజకీయాలతోనూ సంబంధంలేదు" అన్నాను విసుగ్గా.

"ఈ దీవి ఉనికి ఒక్క మా దేశపు అధ్యక్షుడికి తప్ప మరెవ్వరికీ తెలీదు. ప్రపంచపటంలో దీన్ని చూపించరు. దీన్ని మేమే కనిపెట్టాం. ఇక్కడ్నుంచి ప్రపంచంలోని ఏ మూలనైనా అణుబాంబు పంపగలం. ఈ స్థావరాన్ని కాపాడేందుకు చుట్టూ వున్న సముద్రాల్లో ఆరు సబ్ మెరైన్‌లు వున్నాయి. రెండు నౌకాదళాలున్నాయి."

"అంత రక్షణ ఏర్పాట్లువుండి మామూలు బాటసారులం మమ్మల్నెందుకు వేధిస్తారు. ఆకలితో ఛస్తున్నాం. వదిలేస్తే ఎలాగో వెళ్ళిపోతాం" అన్నాను.

"వెళ్తారా?" వ్యంగ్యంగా అడిగాడా అధికారి.

"ఏం? వెళ్ళనివ్వరా?" అడిగింది డెల్లా.

"ఇక్కడికొచ్చారు. మా రహస్యాలు తెలుసుకొన్నారు. మిమ్మల్ని ప్రాణాలతో ఈ దీవి దాటనీయము. మీ గురించి వాకబు చేయిస్తాను. అందాకా ఖైదులో వేస్తాను. మీరు గూఢచారులుకాదని తెలిస్తే, ఏదైనా పని ఇస్తాను. చేసుకుంటూ ఇక్కడే మాతో వుండండి."

శనిని తప్పించుకుని యముడి పాలబడ్డట్లయింది నా గతి. ఖైదీగా బ్రతకడం ఇష్టంలేక ప్రాణాలకు తెగించి, సముద్రంలో పడి, ఎలాగో తప్పించుకొచ్చి, తీరా ఈ దుర్మార్గుడికి మళ్ళీ ఖైదీగా చిక్కిపోవడం నా దురదృష్టమనుకున్నాను. డెల్లా నాకేసి చూసింది.

పహరా జవాను పైకొచ్చాడు. మమ్మల్నిద్దరినీ తీసుకెళ్ళి గదిలోకి నెట్టి తలుపులు బిగించారు.

డెల్లా అమాంతం వచ్చి నన్ను కౌగలించుకుంది. ఆమెకు పిచ్చి పట్టిందేమోననుకున్నాను.

ముద్దుపెట్టుకుని ఓదారుస్తూ "ఏమయింది?" అడిగాను మెల్లగా.

"ఇంకా ఏంలేదు. ఇంకవుతుంది?" అంది ఏడుస్తూనే.

"డెల్లా! ఏమిటీ చేలతనం ఇంతదాకా నాకు ధైర్యం చెప్పావ్. అంత పెద్ద మృత్యుగహ్వరంలాంటి సముద్రం లోంచి నన్ను తప్పించావ్. నువ్విలా జంకేలు పడు తున్నా వెందుకు?" అడిగాడు ఓదారుస్తూ దగ్గరకు తీసుకుని.

"నువ్వతని కళ్ళు చూశావా?" అడిగింది డెల్లా.

"చూశాను."

"ఏం తెలిసింది?"

"నాకు ఏమీ తెలీలేదు."

"ఈ దీవిలో అణుబాంబులు, వాట్ని కాపలాకాసే సైనికులు తప్ప మరెవ్వరూలేరు. అంతా మొగవాళ్ళే వున్నారు. నేను ఒక్కతెనే ఆడదాన్ని. నన్ను చూసి అతను ఉద్రేకపడటం గమనించాడు. వీళ్ళకు నీతి నియ మాలుండవని విన్నాను. నన్ను వీళ్ళంతా బలిపశువును చేసి అనుభవిస్తారని భయంగావుంది" అంది డెల్లా.

నేనుకూడా మిలిట్రీ కాంప్స్‌లో జరిగే కొన్ని దురాగ తాలు వినివుండటంవల్ల ఆమె అనుమానాలు, భయాలు అర్థంలేనివని సరిపెట్టుకోలేకపోయాను.

"అలా జంకేలు పడకు. చావుకు మనం భయపడం. నీవనుకున్నటువంటి పరిస్థితివస్తే ఇద్దర్ని చంపైనా చద్దాం. ధైర్యంగా వుండు" అన్నాను.

డెల్లాను అతికష్టంమీద మామూలు స్థితికి తీసుకొచ్చాను.

తలుపు తెరచుకుంది. డెల్లా పరుగెత్తుకుని వెళ్ళి మూల దాక్కుంది.

ట్రేలో బిస్కెట్లు, బ్రెడ్, బట్టర్, పాలు, సిగరెట్లు పట్టుకొచ్చి పెట్టాడు జవాన్.

"థాంక్స్!" అన్నాను.

"మీ గరల్ ఫ్రెండేది?" అడిగాడు.

"ఎందుకు?"

"ఊరికే! ఆమెకూ కూడా పెట్టు. మొత్తం నువ్వే తింటావేమో?" ఆమెమీద వాడు ప్రేమ కనపరచడం నాకు కంపరమెత్తింది. అయినా వాడితో తగువుపెట్టుకోవడం క్షేమంకాదని "అలాగే!" అన్నాను.

వాడు మళ్ళీ తలుపుమూశాడు. డెల్లా పరుగెత్తుకొని వచ్చి కూర్చుంది. ఇద్దరం మెల్లగా కబుర్లు చెప్పుకుంటూ తిన్నాం. బ్రాందీబాటిల్ ఓపెన్ చేసుకుని చెరిసగం త్రాగాం. చెరో రెండు సిగరెట్లు పీల్చాం. ఒళ్ళంతా మత్తెక్కింది.

"కాసేపు పడుకుందామా?" అడిగాను.

"అలాగే! లోపలే ఒకటే ఉక్కపెడుతోంది! నువ్వెళ్ళి తలుపుకు లోపలున్న గొళ్ళెం పెట్టిరా. మనం మంచి నిద్రలో వుండగా ఎవరన్నా వచ్చినా రావచ్చు" అంది.

ఆమె చెప్పినట్లే చేశాను. తిరిగి చూసేసరికి ఆమె వెల్లకిలా పడుకునివుంది. నేను మాట్లాడకుండావెళ్ళి ఆమె ప్రక్కగా పడుకున్నాను. డెల్లా ఏమీ అనలేదు.

కుడిచెయ్యి ఆమె నడుంపైన వేశాను.

ఆమె నా దగ్గరకు జరిగింది. ఆమె రెండుకాళ్ళూ నా కాళ్ళపైన పడ్డాయి. వెచ్చని కౌగిలి ఏదో మత్తుని కలిగించింది. ఆమె యౌవ్వన కుచాలు నా గుండెలకు తగిలి రాపిడి పెట్టాయి. నాలో వేడి పుట్టింది. నడుంపైనున్న

చెయ్యితీసి, తలపైన వేసి, నావైపుకు తక్కున లాక్కు న్నాను.

అరగంటసేపు ఆకాశవీధుల్లో తేలిపోయాం.

ఆనంద సంద్రంలో మునిగిపోయాం.

మత్తుగా నిద్రపట్టింది. చెరో వేపు చనిపోయిన శవాల్లో జీవితంలో నిద్రసుఖం చవిచూడనట్లు మృత్యువులాంటి నిద్రలోకి దొర్లిపోయాం.

దబదబమన్న శబ్దమైంది. చెవులకు వినిపించినా కళ్ళు తెరిపిడి పడకపోవటంతో కదలకుండా పడుకున్నాము.

శబ్దం ఆపలేదు. రెండోమారు మరీ పెద్దగా వినిపించింది.

నా వొంటిపైన డెల్లా చెయ్యి తీసేశాను. కళ్ళు నులుము కొని లేచి కూర్చున్నాను.

"ఎవరో తలుపు తడుతున్నారు! వినిపించిందా?" నా చెవులో నోరుపెట్టి మెల్లిగా అడిగింది డెల్లా.

"ఆఁ!" అన్నాను.

"ఆ మిలిట్రీ ఆఫీసరై వుండాలి!" అంది డెల్లా అను మానంగా.

"ఏం చేద్దాం?" అడిగాను నేను తలుపువేపు చూస్తూ.

"మనం తలుపుకు లోపల వేపు గడియబెట్టాం. వాళ్లు కొట్టినా సరే మనం తియ్యకుండా కూర్చుందాం. విసుగు పుట్టి వెళ్ళిపోతారు" అంది డెల్లా.

"అలాపోకుండా, తలుపులు బ్రద్దలుగొట్టి లోనికొస్తే" నా అనుమానం వ్యక్తపరచాను.

"రారనుకుంటాను. మనల్ని భయపెడితే వాళ్ళ కోరిక తీరదన్న అనుమానంతో అంత సాహసానికి పూనుకోరు. అంతగా లోనికొస్తే మనం ఏదైనా చేద్దాం" అంది డెల్లా.

అప్పుడు నాకు జెయిల్లో ఇచ్చిన మాత్ర గుర్తు

కొచ్చింది. జేబులు తడుముకున్నాను. ప్లాస్టిక్ పర్స్ వెలుపలకు లాగాను. అందులో జాగ్రత్తగా దాచాను మాత్రను. దాన్ని తీసి డెల్లాకు చూపించాను.

ఆ మాత్రవల్ల ఏం ప్రయోజనమో చెప్పాను.

డెల్లా విని సంతోషించింది.

మిలిట్రీవాళ్ళు బలవంతంగా లోనికొస్తే చెరి సగం పుచ్చుకొని చచ్చిపోవాలని తీర్మానించుకున్నాం.

మా మనసులు తేలికపడ్డాయి. తలుపులు తట్టి తట్టి విసుగుపుట్టింది కాబోలు వాళ్ళు వెళ్ళిపోయారు.

చీకట్లోనే నేనున్న గదిని పరిశీలించాను. అంతా చెక్కలతో తయారు చేశారీగది. లావుపాటి శీలలు కొట్టి వున్నారు. దాంట్లోంచి బయటకు వెళ్ళాలంటే రెండుమూడు చెక్కలు వూడదీస్తే చాలు. వెనుక వేపంతా ఇసుక దిబ్బలున్నాయి.

ఆలోచిస్తూ కూర్చున్నాను.

"ఏంటా దీర్ఘాలోచన?" డెల్లా నా వొళ్ళో తల పెట్టుకుని అడిగింది.

"ఈ గదిలోంచి తప్పించుకొనే మార్గం గురించి ఆలోచిస్తున్నాను" అన్నాను.

"తప్పించుకుని మాత్రం మనం ఎంత దూరం పోగలుగుతాం. వాళ్ళ కాపలా మనుషులు చుట్టూ వుంటారు. వాళ్ళను తప్పించుకుని వెళ్ళినా, సముద్రంలో పడాల్సిందే. అక్కడినుండి మళ్ళీ మనం బ్రతుకుచావులతో పోరాడడమవుతుంది" అంది డెల్లా.

"అలాగని ఇక్కడే వుంటే వాళ్ళు నీ యవ్వనాన్ని దోసుకోవడమో, మనం దాన్నుండి తప్పించుకునేందుకు ఆత్మహత్య చేసుకోవడమో జరుగుతుంది. చావు తప్పదని తెలిశాక, ఇక్కడెందుకూ కూర్చోవడం?"

డెల్లా నవ్వింది.

"ఏదన్నా మార్గం ఆలోచించావా?"

"ఆc!"

"ఏమిటి?"

"ఆ వెనుక వేపు రెండు చెక్కల్ని తొలగిస్తే మనం బయటకు వెళ్ళగలం. కానీ అవి తీసేందుకు రావు. కాల్చి వెయ్యాలి. దానికి నాకు ప్లాను తోచింది. రేపు వాళ్ళు మనకు ఆహారంతోపాటు బ్రాందీ ఇస్తారు. దాన్ని తాగకుండా ఆ చెక్కలపై చల్లి, అగ్గిపుల్ల గీచి పెడదాం. మెల్లగా కాలడం మొదలెడతాయి. ఆ తర్వాత మనం తప్పించుకోవచ్చు. ఎలా వుంది నా ప్లాను?" అడిగాను.

"చాలా బావుంది!" అంది డెల్లా.

"ఇంకా చాలా టైమ్ వున్నట్లుంది తెల్లవారేందుకు. హాయిగా పడుకొని నిద్రపోదాం" అన్నాను.

"అలాగే!" అంది.

మళ్లా ఇద్దరం సర్దుకుని పడుకున్నాం. అతి కష్టంమీద నిద్రపోయాం.

నాకు మెలకువ వచ్చింది. లేచి కూర్చున్నాను. డెల్లా ఇంకా నిద్రపోతూనే వుంది. ఆమెను తట్టి లేపాను.

మాకు కాలకృత్యాలు తీర్చుకోవాలనిపించింది. నేను వెళ్లి గొళ్ళెం తీసి తలుపు తట్టాను.

తలుపులు తెరుచుకున్నాయి.

పహరా జవాన్ అడిగాడు ఏం కావాలని. చెప్పాను.

నన్ను లోపలే వుండమని సైగజేసి వెళ్ళాడు. ఆ తర్వాత రెండు నిముషాలకు ఇద్దరు సైనికుల్ని వెంటబెట్టుకొని వచ్చాడు.

మమ్మల్ని వెలుపలకు రమ్మన్నారు. వాళ్ళ వెంట నడిచాం. కర్రలతోనే తయారుచేసిన లెట్రిన్, బాత్ రూం

చూపించారు. వాళ్ళు తుపాకులు పట్టుకుని అక్కడే నిల బడ్డారు. ఇద్దరం పదినిముషాల్లో అన్నిపనులూ ముగించు కున్నాం.

అప్పుడే చూశాను కొంచెం దూరంగా ఇసుకలో ప్రత్యేకంగా తయారుచేసిన 'హెలిపాడ్' పై నిర్మలంగా నిద్రబోతున్నట్లు నిలుచివున్న హెలికాప్టర్ను.

వీళ్ళు రాకపోకలకు వాడే వాహనం అదన్న విషయం అర్థమయింది. దాంట్లో వెళ్ళగలిగితే బాగుండుననిపించింది. నాకు హెలికాప్టర్ డ్రైవ్ చెయ్యడం తెలుసు. మా ముతాకూడా ఒక చిన్న హెలికాప్టర్ వుంది. దాన్ని రెండుసార్లు నేనే నడిపాను.

ఇద్దరం తిరిగి గదిలో కొచ్చాం.

మేమనుకొన్నట్లే మాకు మళ్ళా ఆహారం సిగరెట్లు, బ్రాందీ, పంపారు. హాయిగా తిన్నాం. బ్రాందీ బాటిల్ మాత్రం తీసి జాగ్రత్త చేశాం.

అరగంట తర్వాత ఒక సైనికుడు వచ్చి నన్ను వెలు పలకు పిల్చుకుపోయాడు. ఆ స్థావరం అధికారి ముందు నిల బెట్టాడు.

"నువ్వు ఇండియన్వి కదూ!" అడిగాడు.

"అవును!" అన్నాను.

"ఆమె నీకెలా కలిసింది."

ఈమారు అబద్ధం చెప్పకుండా ముత్రం నిజం కక్కే శాను.

"సో! యు ఆర్ ఎ స్మగ్లర్!" అన్నాడు తలపంకిస్తూ.

"అవును" అన్నాను.

"నీ వెంటవున్న అమ్మాయి చాలా అందంగా వుంది. ఆమెను ఒప్పించి మాతో వుండేట్లు చేస్తావా. నీకు

ఉద్యోగ మిస్తాను. తిండికీ గుడ్డకూ లోటు లేకుండా చేస్తాను."

అతని మాటలు నా కర్థమవుతున్నా, అర్థంకానట్లు చూశాను.

"ఐ వాం టు ఎంజాయ్ హర్!" అన్నాడు.

"ఆవిడ ప్రాస్టిట్యూట్ కాదు! నా గరల్ ఫ్రెండ్! ఆమె ఇలాంటి వాటికి ఒప్పుకోదు" అన్నాను.

"ఆమె అంగీకారం లేకుండా నేను ఆమెను అనుభవించగలను. కానీ అది నా కిష్టంలేదు, మీకిక్కడ దిక్కెవ్వరూలేరు. నా కోరిక తీరుస్తానంటే మిమ్మల్ని ఏ ఇబ్బంది లేకుండా చూసుకో మంటాను. నా మాట కాదంటే అన్నం, నీళ్లు లేకుండా మలమల్లాడి ఛస్తారు," అన్నాడు ఆఫీసరు.

"రెండు దినాలు టయిమ్ ఇవ్వండి. ఆమెకు మెల్లగా నచ్చచెప్తాను. ఎలాగోలా ఒప్పిస్తాను" అన్నాను.

"నో! రెండు దినాలు కాదు. ఒక్కదినం టయిమ్ ఇస్తాను. రేపు రాత్రికి ఆమె నా దగ్గరకు రావాలి!"

"ఆల్ రైట్! అలాగే!" అన్నాను.

నాకు కావలసింది ఈ రాత్రి మాత్రమే. నా ప్రయత్నం ఫలిస్తే రేపటికి మళ్లా ఎక్కడుంటామో తెలీదు. కానీ ఈ నీచుడికి దూరంగా మాత్రం వుండగలుగుతాం.

"ఈవ్వెళ్లొచ్చు. నీకేమన్నా కావలిస్తే అతన్నడుగు వెంటనే ఇస్తాడు" అన్నాడు.

"థాంక్స్!" అన్నాను.

మళ్లా గదిలోకి వచ్చాను.

రాగానే డెల్లా ఏంజరిగిందో చెప్పమంది.

ఆ మిలిట్రి అధికారి కోరిక గురించి చెప్పాను.

తన అనుమానం నిజమయినందుకు నన్ను చూచి విస్తుపోయింది.

"అయితే నువ్వు అతని దగ్గరకు పంపుతావా నన్ను!" అనుమానంగా చూస్తూ, భయపడుతూ అడిగింది.

"నెవర్! ప్రాణాలతో పంపను. తప్పనిసరయితే నిన్ను చంపి, నేను ఛస్తాను. ఏదిఏమైనా మనం రాత్రికి ఎలాగైనా తప్పించుకు వెళ్ళాలి. మన ప్లాన్ పారిందంటే, హెలికాప్టర్‌లో వెళ్ళిపోదాం!" అన్నాను.

"నీకు దాన్ని నడపటం తెలుసా?"

"తెలుసు" అన్నాను.

"అందులో గాస్, వుందో లేదో నీకేం తెలుసు?"

"మామూలుగా వుంచి పెడతారు. ఎక్కువగా లేకున్నా కొద్దిగానన్నా వుంటుంది. వీలయినంత దూరం వెళ్దాం. ఎక్కడయిపోతుందని అనుమానముస్తే అక్కడే లాండ్ చేద్దాం! మనల్ని పట్టుకునేందుకు వాళ్ళు రావడం అసాధ్యం. వాళ్ళకున్న దికొక్కటే హెలికాప్టర్ లాగుంది" అన్నాను.

"ఇంత పెద్ద స్థావరంలో ప్రపంచాన్ని దగ్ధం చెయ్యగల అటంబాంబులు దాచిపెట్టుకొని ఒక్క హెలికాప్టర్ మాత్రమే వుంచుకుంటారని నేననుకోను. విమానాలుకూడా వుంటాయి" అంది స్టెల్లా.

"వాళ్ళు విమానాల్లో వచ్చినా సరే మనం హెలికాప్టర్‌లో వెళ్ళిపోదాం. చావు తప్పనిసరయితే అప్పుడే చద్దాం. ప్రాణాలతో వాళ్ళకు మనం దొరకకూడదు" అన్నాను దృఢంగా.

"ఆల్ రైట్! అలానే!" అంది స్టెల్లా.

చీకటి పడిందాకా కబుర్లు చెప్పుకుంటూ, గడిపేశాం.

రాత్రి ఎనిమిదింటికి మళ్ళీ భోజనం తెచ్చిపెట్టారు. మా ఇద్దరికీ అంత ఆకలిగా లేదు. బ్రెడ్ లు, బిస్కట్లుతీసి

దాచుకున్నాం. కాఫీమాత్రం ఆరగించాం. ట్రేని దూరంగా పెట్టాం.

పదకొండైంది. తలుపుదగ్గర చెవిపెట్టి రిక్కించి విన్నాను. ఏవిధమైన శబ్దం రావటంలేదు. క్యాంప్ అంతా నిశ్శబ్దంగావుంది. ఇక మా ప్రయత్నం మొదలుపెట్టడానికి ఇదే సరైన అదనుగా వుందనిపించింది.

బ్రాందీబాటిల్ తీశాను. కార్కు ఓపెన్ చేసిదూరంగా పారేశాను. కుడిచేతిలోకి వంచుకొని మెల్లగా వెనుక వేపు గోడలావున్న కొయ్యల్లో రెంటిని సెలెక్టుచేసి వాటిపైన మెల్లగా దట్టించడం మొదలెట్టాను. డల్లా విచిత్రంగా చూస్తూ కూర్చుంది.

పదినిముషాల్లో నా పని పూర్తయింది.

అగ్గిపెట్టితీసి, పుల్లవొకటి వెలుపలికి లాగాను. భగవంతుణ్ణి ప్రార్థించి వెలిగించి, కొయ్యకు అంటించాను.

రప్పున అంటుకుని మంట మొదలైంది. మెల్లగా క్రింది నుంచి పైకి ప్రాకింది మంట. కొయ్య కాలిపోవడం ఆరంభమయింది.

ఇద్దరం ప్రాణాలు అరచేతుల్లో పెట్టుకుని చూస్తున్నాం.

సగందాకా కాలినిచ్చాను. మూలనున్న ట్రే తెచ్చి దాన్ని మంటలపైన పెట్టాను. రెండు క్షణాలలో ఆరిపోయాయి మంటలు. ట్రే బాగా వేడెక్కి నా చేతులు మండాయి. దాన్ని దూరంగా పారేశాను.

మంటలు ఆరిపోయి ఎర్రగా నిప్పులు గ్రక్కుతూంది నేను కాల్చిన భాగం.

నా కాలికి బూట్లున్నాయి. లేచి నిలబడి కాలినచోట బూటతో బలంగా తన్నాను. ఆ రెండుకొయ్యలు వెనక్కు విరిగిపడ్డాయి. మనిషి వెలుపలికి వెళ్ళిపోయేందుకు అవసరమైనంత జాగా ఏర్పడింది. నేను వెలుపలికివెళ్ళి, కాస్త

ఇసుక చేతుల్లో తీసుకుని నిప్పుల పైన చల్లాను. డెల్లా మేము పాక్ చేసిన ఫుడ్ పార్సెల్ తీసుకుని వెలుపలికొచ్చింది.

ఇద్దరం ఒకరి చేతుల్లో ఇంకొకరి చేతులు పెట్టుకుని హెలిపాడ్ వైపు పరుగెత్తాం.

అక్కడ ఎవ్వరూ లేరు. దీవంతా నిర్మానుష్యంగా వుంది.

ఇద్దరం హెలికాప్టర్ ఎక్కి కూర్చున్నాం. దానికి కాళ్ళదగ్గర నాలుగైదు మెషిన్ గన్‌లు కూడా బిగించి ఉన్నాయి.

ఇంజన్ ఆన్ చేశాన్. ప్రొపెల్లర్ తిరిగింది. జుయ్‌మని చెవులు హోరెత్తిస్తున్న శబ్దం చెయ్యసాగింది. గేర్ వేశాను. హెలికాప్టర్ గాల్లోకి లేచింది.

ఆలోగా నలుగురైదుగురు సైనికులు హెలికాప్టర్ వైపు తుపాకులు పేల్చుకుంటూ, రావటం గమనించాను. స్పీడ్ హెచ్చించాను. ప్రొపెల్లర్ మరీ వేగంగా తిరగటంతో రయ్‌మని తిన్నగా పైకిలేచిపోయింది హెలికాప్టర్.

(ఇంకా వుంది)